

סתם יום של חול בכרית

באחת החזרות האחרונות, לפני הופעת הבכורה של תכניתו החדשה תורת היחסים, נתקף השחקן זמרי בדרן שמעון ישראלי ב' דקירות חזקות בגופו. היה השד חמור ל' דלקת המעייה העיירה, אולם הוא היה חייב להופיע בהצגה לפי התכנית. בעזרת שש זריקות ושמונה נרות עלה שמעון על ה' במה. למחרת נכנס לאסותא בתל-אביב, שם התערר חשד לחול בכליות.

אך אמן נשאר אמן. בעזבו את בית החולים, חזרה אל הבמה, היו כבר בראשו מילותיו הבסיסיות ומנגינתו של שיר חדש, אותו הוא עומד להכליל בתכניתו החדשה. זה יהיה ציה ציה בית-החולים, או שיר החולה המדומה:

אנא, דוקטור, תציל אותי, תציל אותי מזה / אנא דוקטור — הציל אותי, כואב לי בחזה, / אנא דוקטור — הבט עלי, כמה אני רזה / אנא דוקטור — הציל אותי, אני רוצה לחיות! / אנא, דוקטור, אמור מה, מה זה יכול להיות. תן מהרו / נרו! במשך שני הימים בהם שכב שמעון בבית החולים היתה בחדרו תנועה בלתי פוסקת של אחיות צעירות שבאו להיחזק בעצמן שהיו באמת שמעון ישראלי, עד שמעון נאלץ לתלות שלט על הדלת: "הכניסה אסור רה לאחיות שלא גמרו את הקורס"

עבד לחופשי! שלוש תכניות חיד ששתיים מהן הצליחו מאוד, ואחת נכשלה, סרט נסיוני בו הוא מופיע לבדו בחמישה תפקידים שונים ובו השקיע את כל רוחו מההצגות — זהו בינתיים סיכום הישגיו של אמן בעלי-אישיות מיוחדת במינה ובעל כושר עבודה ויצירה בלתי רגילים.

אולם האם זה בדיוק המקום אליו רצה להגיע? הוא ברח ממסגרת של תיאטרון להופעת יחיד כדי להשתחרר מעבודת ל' מוסד. "אז חשבתי", נזכר כיום שמעון, "שאם אני רוצה לעשות יותר מאשר הדב רים הרגילים, אני צריך לעשות פחות. חשבתי שעשר הופעות בחודש תספקנה לי כדי להתקיים, לשמור על הרמה ולתכנן עוד. והנה קרה משהו בדיוק הפוך. ניצר מסביבי מנגנון שלם המפעיל אותי. ישנם גננים בתזמורת, יש פועלי-במה, שאי-אפשר לומר להם תעבדו רק 10 ימים בחודש, צריך לשכור אותם חצי שנה מראש, וכל זה הפך אותי לעבד לחופשי שלי."

כך דבר הוא יחסי. למרות שהוא רגיש מאד לביקורת, מודה שמעון בגלוי בכשלונו תכניתו האחרונה, לחס וטעוניהם. יש לו גם הסברים לכשלונו: "עשיתי את

איפה יוסלה?

כאובן - קורא את ספרו של שלמה כהן 'צידון, ואפילו הוא מגלה בו דברים שלא ידעם

הספר שאתה חייב לקרוא!

איפה הם היום?

(המשך מעמוד 19)

כדור אחד שרט אותו. או שמע גיבלי את מפקד היחידה הירדני מאיים על חייליו שאם יעזרו לירות באיש אותו יגלו, הוא ירה בהם. הם גילו אותו לפי ההבנה הסיי גריה שהצית למטרה זו והסתערו עליו במכות ובבעיטות. אפו נשבר ושן אחת נפלה. אולם בתום המכות העמיסו אותו על גיפ שהגיע למקום, החזירו אותו למחנה עוון, שם הושכב באוהל ליד הפ' צועים הירדנים שנפצעו בפעולה, כשהחיי לים הירדנים הנוזמים בחוץ ממטירים עליו אבנים.

אחרי חקירה קצרה במקום הועמס גיבלי על טנדר, הובל לרמאללה. שם ניסו חוקי ריו להוציא מפיו כי הוא קצין. הוא זכה ליחס מצויין, קיבל טיפול רפואי וצמרת קצונת-הלגיון, כולל גלאב באשה, באו לח' זות בו. יחס כזה טוב כמו שקיבלתי שם לא קיבלתי בחיי, הודה גיבלי לאחר מכן. אחרי שפצעו הגיליו הובל גיבלי לבית הסוהר בזרקה.

משחק בחמישה כפתורים.

בכרא וירדני, שם ישב 4 חודשים, נמשכו החקירות החמורות. שלא העלו דבר מפיו של גיבלי. הוא תלש את כפי תורי מכנסיו כדי לשחק ב"חמש אבנים" על מנת להפיג את השעמום. הוא ערך לעצמו משפט קצר, בו דן את עצמו לשש שנות מאסר, צימם כבר השלים, ואז, במפתיע, הגיע השחרור.

הוא נלקח מיד לטיפול רפואי וכעבור ימים מספר נערך לכבודו אחד הובחים העצומים ביותר שנערכו בישראל. השת' תפו בו כאלף איש ונשפטו בו 40 כבשים, כשכל הצמרת הבסחונית של ישראל חוגגת את חזרתו מהשבי.

הוא סודר כנהג באגו. בתקופת מבצע סיני נשא לאשה רקדנית בלהקת עינבל, בת קיבוץ גבעת-חיים, שילדה לו ילד (שהוא כיום בן חמש). לפי התכנית היתה צריכה החתונה להיערך במנזר סנטה קת' רינה. אולם החיסכון בולק באותה תקופה מנע את הנשמת התוכנית.

בשמונה השנים שחלפו מאז, הצטנע גיב' בלי ונעלם מעיני הציבור. הוא עובד שעות נוספות כדי לחסוך כספים ולהחזיר את ההלוואות שניתנו לו, עוסק כתחביב באי-סופים שונים: גפרורים, בקבוקי משקאות קטנים, סמלים ומטבעות.

אולם בנפשו הוא נשאר קשור בצבא בו נמצאים עדיין מרבית ירדיו. במפגשי רעים מאותם הימים, הנערכים מדי פעם, הופך יצחק גיבלי שוב לאחד הלוחמים שעלילותיהם היו סמל של תקופה.

● החזית האמנותית — איך יכולה גילה להציע להופיע בתפקיד חשוב בהצגה, אתרי הכנה קצרצרה של שבועיים-שלושה? שאלו.

● החזית המקצועית — מדוע הסכימה גילה לקבל תפקיד במחזה חדש שעה שב' קאמרי נטלה חופשה, והיה צורך למצוא לה מחליפה בהצגה חשובה כמו גיליאוד? אמרו. לא היתה ברירה. בהאשמות השוטחו כלפי גילה היה חוסר הגינות בולט, שנבע בעיקר מאידיעות העובדות סביב הפרשה. היתה זו אשמתה של הנהלת אהל, שמתוך אי-רצון לפגוע בדפנה דן, לא האירה את הפרשה באור נכון. כי דפנה דן לא פוטרה מההצגה בשל האיום בסטירת-לחי על שלום פופון. סצינות מעין אלה מקובלות בתיאטרונים בהתרגשות של ערב הצגות בכורה, ובשל סיבה כזו עדיין לא מבטלים הצגה. האמת היא שהתפרצותה של דפנה דן רק שימשה עילה להנהלת אהל לבצע את הפיטורין עליהם חשבו קודם לכן.

זכותו של הבמאי בכל תיאטרון היא ל' החליף שחקנים בכל עת שימצא לנכון, וגם בארץ אירעו לא פעם מקרים ששחקנים הוח' לפו ערב הצגת-הבכורה. אמר השבוע במאי האידיוטית, יואל זילברג: "לקחנו את דפנה דן פשוט מפני שבשעתו לא היתה לנו ברירה. לא היתה שום שחקנית אחרת ש' היתה מסוגלת לבצע את התפקיד."

גילה הסכימה עקרונית לקבל את התפקיד, רק אחרי שהובהר לה ברורות שאין כאן כל סכסוך בין אהל לבין דפנה דן, ואחרי שהודיעו לה בצורה חד-משמעית שאם לא תהיה שחקנית אחרת לתפקיד במקום דפנה, לא יוצג המחזה בכלל. גם אז, היתה זו הנהלת הקאמרי שהיתה צריכה להסכים להשאיל את גילה לאהל, והיא עשתה זאת ללא כל היסוס.

הנסייעה נדרתה. באשר לטענת ההכנה הקצרה, הרי אין שופטים שחקן לפי מידת הכנתו לתפקיד אלא לפי הופעתו על הבמה. עובדה היא שאנשי אהל עצמם נדהמו כאשר, שלושה ימים אחרי שקיבלה את התפקיד, הופיעה גילה לחזרות כשהיא יודעת את תפקידה בשלמותו. מי אמר שההצגה תועלה אחרי שבועיים, יציגו אותה ברגע שאהיה מוכנה? אמרה גילה.

גילה עמדה לצאת באמצע חודש זה לחופ' שה כדי להכין את נסיעתה לארצות-הברית. אולם כבר קודם לכן מילאה את מקומה מחליפה בהצגת גיליאוד. היתה זה כאשר חלתה גילה במשך תקופה די ארוכה ולא יכלה להופיע.

● תפקיד האידיוטית קסם לי נורא" הודתה גילה השבוע, "ברגע שקראתי את המחזה נדלק משהו ביני ובין התפקיד. היתה לי הרגשה שאני יכולה לעשות את זה, ולשם כך הייתי מוכנה לדחות את הנסיעה. אבל אילו הייתי מעלה לרגע על דעתי שיש כאן פגיעה אמיתית — הייתי דוחה את התפקיד."

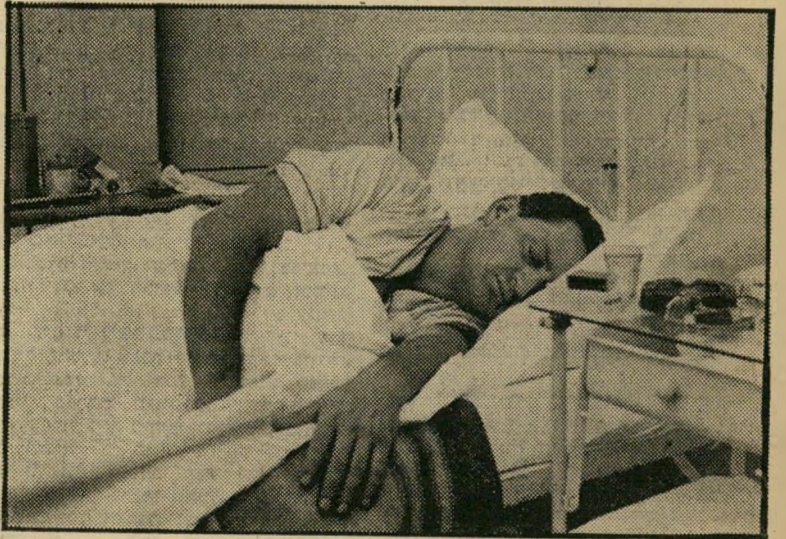
שמעון לסגנון של תכניתו הראשונה. אלא שבינתיים השתנה יחסו לחומר שהוא עוסק בו — הביוריוזם. הוא למד להתייחס ביתר הבחנה לחומר ולהבין את משמעות היח' סיות, ממש כמו שהוא אומר באחד משיריו בהצגה החדשה:

כי כל דבר באופן מעשי — הוא יחסי / ודברים אין סוף / כי מה עושה בטלן ללא פרוטה? / שוכב בינתיים על החוף. / אך לו היה יוצא קצת לעבודה, / היה סוף / סוף מרויח כסף טוב / ואז יכול היה אותו בטלן / לשכב בנחת על החוף.

תיאטרון

סערת האידיוטית

השערוריה התיאטרונית הגדולה ביותר שפרצה בארץ מזה שנים, שאירעה סביב סילוקה של השחקנית דפנה דן מהצגת

שמעון ישראלי בבית-החולים ציה ציה הרופאים

התכנית השלישית בעיקר כדי להורים כסף לסרט שעלה כרבע מיליון ל"י. אחת ה' סיבות לכשלונו היתה שהרגש בתכנית זו היא על העלילה, לא על התוכן. מה שחשוב לי בעצם, זו המסגרת שתאפשר לי להכניס כל דבר לתוך התכנית — קטעים ופזמונים ורעיונות ללא קשר אחיד, שהצ' טרפו במשך הזמן. יתכן גם שטעמתי את ההצלחה בשיא גדול מדי. זה בא עלי כמו מבוך. היה לי חבל על הקהל ולא רציתי לבזבז את האמן שנתנו בו אז הורדתי את התוכנית אחרי 80 הצגות."

● החזית האמיתית — איך יכולה שחקנית להרשות לעצמה לקבל תפקיד ששחקנית אחרת עדיין מנהלת מאבק על הופעה בו? טענו המבקרים.